

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. Варна, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ГО, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Влагова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Ирена Н. Петкова Въззивно гражданско дело
№ 20233100502490 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ОС-Варна е образувано по въззивна жалба, депозирана от О. С. О., ЕГН *****, чрез особен представител адв. Г. И. срещу Решение №162/19.10.2023г. по гр.д. №110/23г. по описа на РС-Девня, в частта, с която е постановено, че режимът на лични отношения между бащата и детето Ю. С. следва до навършване на петгодишна възраст на детето да се осъществява в присъствието на майката и без преспиване. Сочи, че адаптивният период е определен твърде продължителен предвид факта, че детето в момента е на две години и половина, поради което и почти още три години същото ще следва да осъществява срещи с баща си без преспиване и в присъствието на майката. Излага се, че горното е предпоставка за възникване на отчуждение между баща и син което не е в интерес на детето. Освен това се твърди, че съдът не е отчел силно влошените отношения между родителите, поради което и неуместно е определил срещите между бащата и детето да са в присъствие на майката. Сочи, че безспорно е установено, че не бащата се е дезинтересирал от детето, а майката и бабата по майчина линия са препятствали контактите им. И макар и понастоящем връзката между баща и дете да е прекъсната, то адаптивен период от 6 месеца до една година ще е напълно достатъчен, за да може детето да свикне с бащата и да изгради отново връзка с него. Моли режимът да бъде определен до навършване на тригодишна възраст всяка нечетна седмица от месеца в събота и неделя за времето от 10 до 13.00ч. и от 15-18.00 часа без преспиване и без присъствие на трето лице, в евентуалност, ако е присъствие на трето лице, то да не е майката. След навършване на три години режимът да бъде определен, както е постановил РС-Девня.

В срока за отговор е депозиран такъв от С. Ю. С., чрез адв. П., с който жалбата се оспорва. Излага се, че доколкото жалбата е депозирана от особен представител, който няма връзка с ответника, тъй като последният е две години извън страната, то е неоснователно искането за определяне на друг режим на лични отношения. Твърди се, че бащата е

демонстрирал голям недостиг на родителски дефицит с проявената от него незаинтересованост по отношение на детето, поради което и искането за определяне на друг режим на лични отношения е неоснователно. Моли решението да бъде потвърдено.

Констролиращата страна ДСП-Девня не е депозирала становище.

По предмета на така предявените искове с правно основание чл.127 ГПК се излагат следните твърдения от страните:

Ищцата С. Ю. С., ЕГН *****, твърди в исковата молба, че заедно с ответника О. С. О. са родители на детето Ю. О. С., ЕГН *****. Твърди, че майката отглежда детето сама от около две години, откакто ответникът О. е напуснал семейството си под предлог, че заминава да работи в чужбина и на практика не се е върнал в общия им дом. Сочи се, че ищцата е разбрала от социалните мрежи, че ответникът има нова връзка и няма намерение да се завръща в България. Излага, че от момента на раждането на детето до предявяване на иска за него се грижи само и единствено неговата майка и нейните родители. Твърди, че всички грижи за детето и задоволяване на неговите нарастващи нужди за издръжка се заплащат със средства на ищцата и нейните близки. От момента на раждането ищцата живее заедно с детето в жилище на своите родители, съвместно с тях, където е обособила детска стая и създала всички условия за отглеждането му. От раждането на детето до датата на исковата молба от страна на ответника в полза на детето не са налице опити за помощ с парични средства и същия не е купувал нищо от многобройните и необходими за първоначалното и последващо отглеждане на детето нужди. Предвид липсата на контакт с ответника и в условията на пълното му дезертиране по отношение на грижи и внимание за детето, ищцата моли съдът да ѝ предостави упражняването на родителските права по отношение на детето Ю., да определи местоживеенето му при майката, да определи режим на лични отношения с бащата и да осъди последния да заплати 3 600 лв. - издръжка за период от една година назад преди завеждане на иска, както и 300 лв. месечно, считано от подаване на исковата молба.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от назначения по реда на чл. 47 ГПК особен представител на ответника, в който предявените искове се оспорват като неоснователни и недоказани. Оспорват се всички твърдения, изложени в исковата молба, като се сочи в отговора, че същите не са подкрепени с каквито и да било доказателства. Излага, че предложеният в исковата молба режим на лични отношения между детето и бащата не е съобразен с интересите на детето и в максимална степен ограничава възможността за изграждане на здравословна емоционална връзка между бащата и сина. Предлага се по – разширен режим на лични контакти. Оспорва размера на претендираната издръжка – както за бъдещ период, така и тази за минало време, като се сочи, че същият не е съобразен с възрастта и нуждите на детето и е прекомерно завишен.

Контролиращата страна ДСП - Девня са изготвили социален доклад.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

От Удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № 0834/12.05.2021 г. се установява, че детето Ю. О. С., ЕГН ***** е родено на 10.05.2021 г. в гр. Варна от родители С. Ю. С. и ответникът О. С. О..

От Удостоверение изх. № 045/11.09.2023 г., издадено от Управителя на дружеството, в което ищцата работи като чистач е видно, че за периода от 01.01.2023 г. до 31.08.2023 г. ищцата е получила средно нетно възнаграждение в общ размер на 2 291, 13 лева.

Ищцата притежава и недвижим имот – апартамент с площ от 59, 85 кв. м. с прилежащо избено помещение с площ от 6, 30 кв. м., находящ се в гр. Девня, обл. Варна, ул. „П.“ ***, придобит чрез покупко – продажба, видно от нот. акт № 87, том IV, рег. № 3402, дело №506 от 05.07.2018 г.

От приетия по делото социален доклад, изготвен от ДСП – Девня се установява, че след раздялата на страните детето Ю. се отглежда от майката – ищцата С. С., при добри жилищни условия, в дома на нейните родители в гр. Девня, които я подпомагат в отглеждането на детето. Потребностите на детето с оглед възрастта му са напълно задоволени от майката, като бащата не участва в отглеждането и възпитанието му. Същият е имал много малко контакти с детето след раздялата с неговата майка, тъй като живее в чужбина и рядко търси сина си. Към настоящия момент ищцата е в неплатен отпуск за отглеждане на дете, възнамерява да се върне на работа във фирмата на родителите си в скоро време. Подпомагана е по чл. 7 ал. 1 от ППЗЗД в размер на 50 лева месечна помощ за дете. Финансово я подкрепят нейните родители, които работят.

От показанията на разпитаните по делото свидетели Г.Я.А. и С.Ж.Д. се установява, че след раздялата на родителите единствено майката полага грижи за отглеждането и възпитанието на детето. Свидетелката А. сочи, че три месеца след раждането на детето О. е заминал за Англия уж да работи и повече не се е връщал в общия дом. Връщал се е инцидентно, но само са се карали дъщеря й-ищцата и той си е тръгвал. Първоначално е искал и детето и майката да отидат при него в Англия, но след като не е станало, окончателно са се разделили. Ищцата е показала снимки на свидетелката, че ответникът прави годещ с друга жена. Свидетелката знае, че О. пак се е оженил и е правил сватба във Варна, но не са го виждали, тъй като ги е блокирал по телефона. Първоначално е искал да вижда детето по телефона, но откакто се е оженил повторно е блокирал всички телефони. Соци, че наскоро е разбрала, че с третата си жена О. живее в Германия, а не в Англия. Свидетелката сочи, че когато се е връщал, О. не е носил никакви подаръци на детето. Само веднъж, но свидетелката му ги е върнала.

Свидетелката С.Д. сочи, че познава О. от годеща му с ищцата, но последно го е виждала при изписването на детето Ю.. Знае, че О. заминал за Англия след раждането и повече не се е връщал при семейството. Понастоящем живее с третата си жена в Германия и чака дете от нея. Твърди, че О. не познава детето Ю. и няма да го познае сред други деца. Твърди, че не се е интересувал от детето и нищо не му е давал освен веднъж, когато е пратил по брат си някакви дрехи и обувки.

По наведените в жалбата основания и предвид гореустановената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Решението е влязло в законна сила в частите, с които е предоставено упражняването на родителски права по отношение на детето Ю. на майката С. Ю. С., при която е определено и местоживеенето му, осъден е бащата О. С. О. да заплаща месечна издръжка в полза на детето Ю. в размер на 250 лв. ведно със законната лихва при просрочено плащане, с падеж до 5 - то число на месеца, за който се дължи, считано от датата на завеждане на исковата молба – 06.02.2023 г. до навършване на пълнолетие на детето или до настъпване на основания за нейното изменение или отмяна, както и е осъден бащата да заплати на С. Ю. С., издръжка за минало време за периода от 06.02.2022 г. до 06.02.2023 г. в размер на 3 000 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от влизане на решението в сила до окончателното погасяване, на основание чл. 149 ал. 1 от СК.

Не се оспорва и честотата на определения от ДРС режим както ежемесечен, така и по време на лични и официални празници. Оспорва се само обстоятелството, че и двата режима са определени, като е лишен бащата от правото детето да пренощува при него до навършване на пет години.

По наведените в жалбата възражения, касаещи необсъждането и неправилната интерпретация на събраните доказателства, съдът намира същите за неоснователни.

Както от установеното в социалния доклад, така и от ангажираните свидетелски показания се установява, че бащата нито е правил опити да осъществи контакт с майката, за да види детето, нито може да го познае, ако го види /св. С./. Респективно, детето също въобще не познава своя баща, не е виждало родителите си заедно, нито е прекарвало време с тях съвместно в съзнателната си възраст. Установява се, че бащата е напуснал семейството още когато детето е било на три месеца, т.е. последното няма съзнателни спомени от него. Няма общи преживявания, нито изградена емоционална връзка баща-син. По делото не са ангажирани доказателства от ответника чрез особения му представител, че усилия за изграждане на такава връзка се правят от страна на бащата. Същият демонстрира незаинтересованост по отношение както на родителските си задължения – не е заплащана издръжка и не са полагани грижи за детето от раздялата на родителите, така и по отношение на родителските си права- не е осъществяван контакт с детето, нито какъвто и да е режим на лични отношения, не е поискано и да бъде определен такъв по съдебен ред. Следва да бъде съобразено, че детето няма навършени три години, т.е. същото се води в така нар. „кърмаческа възраст“, макар и да не суче, но която възраст се характеризира с това, че връзката между майката и детето е толкова неразривна и силна, поради което и лишаването на детето от нея не е в негов интерес. Затова и настоящият състав като съобрази посоченото обстоятелство, както и предвид липсата на изградена каквато и да е емоционална връзка между бащата и детето до настоящия момент, намира, че адаптивният период, през който евентуално детето би могла да осъществява режим на лични отношения със своя баща, оставайки при него насаме с преспиване, е около две години. Детето първо следва да се запознае с баща си, да започне да осъществява съвместни срещи с него в присъствието на майката, впоследствие само с баща си без да остава да с преспиване и едва след това- с преспиване. Към настоящия момент, макар и да е изминала повече от година от образуване на делото и повече от шест месеца от постановяване на решение, с което на бащата е определен режим на лични отношения, последният не е проявил каквато и да е активност, за да го реализира. Следователно и дори не е започнало изграждането на връзката баща-син, респективно абсолютно неоснователно е да се приеме, че само след три месеца-когато детето навърши три години, връзката между двамата ще е на етап, в който детето ще е готово да ношува при баща си. Затова и съставът приема, че решението в частта, в която е определено, че режимът на лични отношения между бащата и детето следва да се осъществява с преспиване едва след навършване на петгодишна възраст на детето, а до тогава без преспиване и в присъствието на майката, следва да бъде потвърдено.

Особеният представител на бащата адв. Г. И. е поискала присъждане на разноски за упражненото от нея процесуално представителство пред настоящата инстанция. Настоящият състав намира, че освен направени разноски за консултативи по депозиране на жалбата, друго възнаграждение не се дължи на особения представител поради следното:

Адв. И. е назначена за особен представител с оглед защита и гарантиране интересите на ответника по предявените срещу него искове за упражняване на родителските права по отношение на общото на страните дете, определяне режим на лични отношения между бащата и детето и осъждането на ответника за заплащане на издръжка. С първоинстанционното решение е налице произнасяне по посочените въпроси. Правата на бащата като родител, изразяващи се в правото му да осъществява режим на лични отношения с детето, са гарантирани. Дали този режим в адекватна степен отговаря на интересите на бащата досежно продължителност, честота, място на осъществяването му, са въпроси, които могат да бъдат повдигнати от бащата лично, но не и чрез особения представител. Още повече като се има предвид, че особеният представител не е осъществил контакт с родителя, респективно не може да се приеме, че действа от името и за сметка на родителя. Тези въпроси касаят личната преценка на родителя доколко с така определения режим на лични отношения с детето му е накърнено правото му да общува. Затова и волята на родителя поради спецификата на производството по определяне на режим на личен

контакт не може да бъде заместена от становището на особения представител.

Наред с изложеното следва да се съобрази, че въпросите досежно режима на лични отношения представляват спорна съдебна администрация, за които въпроси освен че съдът се произнася служебно, дори и да няма направено искане, те могат да бъдат преразглеждани във всеки един момент по желание на коя да е страните, по искане на ДСП или служебно при настъпване изменение на обстоятелствата. Следователно и доколкото право да се иска изменение на определените мерки е дадено на съда /по повод съблюдаване приложението на императивни правни норми с оглед особения статут на децата/, на ДСП, която действа като гарант за интереса на детето, както и лично на родителите, то и съставът намира, че обжалването на режима на лични отношения, което по съществото си представлява искане за изменение на определения от първоинстанционния съд режим, не може да бъде инициентирано от особения представител. Затова и по изложените съображения, съставът приема, че в полза на особения представител следва да бъде определено възнаграждение в размер на 50 лв., технически разходи по депозиране на жалбата. Сумата следва да бъде заплатена от бюджета на съда.

На осн. чл.78 ал.6 ГПК въззивникът О. О. следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумата от общо 75 лв.- 25 лв. – държавна такса за въззивно обжалване и 50 лв.- разноски за особения представител пред въззивната инстанция.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №162/19.10.2023г. по гр.д. №110/23г. по описа на РС-Девня, в частта, с която е постановено, че режимът на лични отношения между бащата О. С. О., ЕГН ***** и детето Ю. О. С., ЕГН *****, следва до навършване на петгодишна възраст на детето да се осъществява в присъствието на майката С. Ю. С., ЕГН ***** и без пресипване.

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение за особения представител на въззивника О. С. О., ЕГН *****- адв. Г. И., **в размер на 50 /петдесет лева/**, която сума следва да бъде изплатена от бюджета на съда, на осн. чл.83 ал.1 т.2 ГПК.

ОСЪЖДА О. С. О., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Радан войвода, обл. Варна, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС-Варна, **сумата от 75 /седемдесет и пет лв./ - 25 лв. – държавна такса за въззивно обжалване и 50 лв.- разноски за особения представител пред въззивната инстанция, на осн. чл.78 ал.6 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____